

Володимир Войнович — класик літератури, публіцист, художник, громадський діяч та відомий благодійник, юнацькі роки провів у Запоріжжі та Керчі й досі з любов'ю та вдячністю згадує Україну в своїх численних інтерв'ю. За правозахисну діяльність і вбивчу сатиру на радянську дійсність письменник переслідувався й 1980 року був позбавлений громадянства та висланий із СРСР.

Лауреат премії Баварської академії мистецтв (1993), премії «Тріумф» (1996) та Державної премії Російської Федерації (2000) за роман «Монументальна пропаганда», 2002 року нагороджений премією ім. А. Сахарова «За громадянську мужність письменника».

*Знаменитий роман-антиутопія,
що набрав багато галасу в Радянському Союзі.*

Віталій Карцев дивовижним чином мандрує в часі й потрапляє до Москви майбутнього — дивної держави МОСКОРЕП. Вона обнесена високою залізобетонною стіною, люди тут схожі на роботів, а править усіма Геніалісимум, який виявляється давнім другом Карцева з минулого — Льошкою Букашевим. Диктатора мріє скинути з трону письменник у вигнанні Карнавалов, у якому вгадуються риси Солженіцина...

Фантазія та реальність змішуються в романі Войновича у вибуховій пропорції та створюють портрет епохи, рівного якому немає!

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-0090-6

9 786171 1200906

МОСКВА 2042

Володимир Войнович

Володимир Войнович

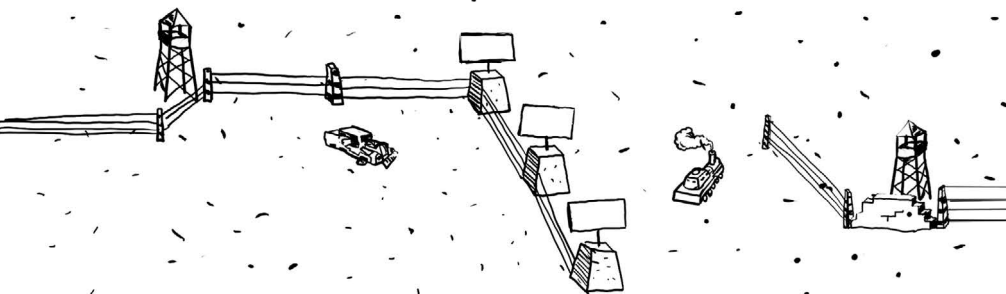
КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВОЛЛЯ

Володимир Войнович

РОМАН-АНТИУТОПІЯ

ХАРКІВ **КЛУБ**
СІМЕЙНОГО
2016 **ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.161.1
ББК 83.3(4Рос)6
В65

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Войнович В. Н. Москва 2042 / Владимир Войнович. —
М. : Эксмо, 2014. — 448 с. —
(Классическая проза Владимира Войновича)

Переклад з російської *Михайла Каменюка*

Дизайнер обкладинки *Кирило Ткачов*

Войнович В.

В65 Москва 2042 : роман / Володимир Войнович ; пер. з рос.
М. Каменюка ; передм. В. Войновича. — Харків : Книжко-
вий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 400 с.

ISBN 978-617-12-0090-6 (укр.)

ISBN 978-5-699-70900-7 (рос.)

Знаменитий роман-антиутопія, що наробив багато галасу в Радянсько-
му Союзі. Віталій Карцев дивовижним чином мандрує в часі й потрапляє
до Москви майбутнього — дивної держави МОСКОРЕП. Вона обнесена
високою залізобетонною стіною, люди тут схожі на роботів, а править
усіма Геніалісимум, який виявляється давнім другом Карцева з минулого —
Льошкою Букашевим. Диктатора мріє скинути з трону письменник у ви-
гнанні Карнавалов, у якому вгадуються риси Солженіцина.

Фантазія та реальність змішуються в романі Войновича у вибуховій
пропорції і створюють портрет епохи, рівного якому немає!

УДК 821.161.1
ББК 83.3(4Рос)6

ISBN 978-617-12-0090-6 (укр.)

ISBN 978-5-699-70900-7 (рос.)

- © Войнович В., 1986
- © Nemigo Ltd, видання украї-
нською мовою, 2016
- © Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», пере-
клад та художнє оформлен-
ня, 2016

Передмова

Цю книгу я не перечитував відтоді, як написав. Нині, через двадцять дев'ять років після публікації, перечитав. Якись фрази прибрав, інші підправив. А персонажів чи явища, котрі сприймаються читачами як передбачені, їх я, звісно, не чіпав, бо вони цікаві лише як побачені здаля, а не припасовані до реальної дійсності заднім числом. Перечитуючи текст, я спіткнувся на сказаному одним із персонажів слові «гівнократія» і здивувався. Я ж гадав, що воно з лексикону пізнішого часу, і заліз до Вікіпедії. Прочитав: «Гівнократія — образливо-лайливий термін публіцистики... Хто саме запровадив у вжиток цей термін — невідомо. Трапляється у написаній 1986 року книжці Володимира Войновича “Москва 2042”. Одним із перших став його вживати ліворадикальний політик і публіцист Юрій Мухін, який узяв його в назву своєї книжки, виданої 1993 року». Отож маю шанс претендувати на певний сумнівний пріоритет.

1986-й — це рік виходу книги з друку, але перші розділи були написані за чотири роки до цього. Тоді наша спільна країна ще називалася Радянським Союзом і управлялася єдиною партією, керівний штаб якої, Політбюро ЦК КПРС, складався зі старих маразматиків, а на чолі стояв, добуваючи свій вік, марнославний і запалий у дитинство Леонід Ілліч Брежнев. Його було так багато на телевізійних екранах (то він нагороджував когось, то його нагороджували), що дотепники придумали для радянських телепрограм загальну назву «Усе про нього і трохи про погоду». Тепер за тривалістю перебування на телеекрані з погодою

змагається Володимир Путін. Тоді здавалося, що радянська держава ще міцно стоїть на ногах. Промисловість далі випускала у великих кількостях гармати, танки, ракети й літаки, Світовий океан перетинали ядерні підводні човни, всесильний комітет держбезпеки випалював крамолу всередині країни, і важко було уявити собі, що ця велетенська, могутня і страшна держава наближається до кінця свого існування. Хоча ознаки, і цілком очевидні, були. Країна випускала багато дорогої зброї, але хліб купувала в Америки, вершкове масло — у Фінляндії, туалетний папір — у Польщі, усе було дефіцитом. Вожді Радянського Союзу закликали молодь не спокушатися західними танцями і джинсами й оголосили курс на тотальну економію всього. У їдальнях і ресторанах четвер було оголошено рибним днем, тобто нічого м'ясного відвідувачам не давали. Людей закликали вживати після певної обробки засохлий і запліснявілий хліб, харчові відходи (якщо такі були) виставляти в спеціальних посудинах на сходові майданчики для подальшого їх використання. Кожному уважному спостерігачеві було зрозуміло: якщо країна розвиватиметься й надалі в тому ж напрямку, повне зубожіння народу, духовне і матеріальне, неминуче.

Країною правили загалом старі малоосвічені люди. Щоб керувати сучасною державою, їм були потрібні більш підготовлені помічники, і, зрештою, довкола них збиралися радники з усіх питань, перекладачі, спічрайтери і творці їхніх мемуарів, люди, що закінчили елітні навчальні заклади на кшталт Інституту міжнародних відносин і Вищої школи КДБ. Ці люди, уже більш-менш освічені, зі знанням іноземних мов, краще уявляли реальну ситуацію в країні й у світі. Їхній вплив на внутрішню політику поступово зростав, і можна було уявити собі, що управління країною колись перейде до них.

Зростала і роль релігії в суспільстві. Люди, зневірившись у комуністичній ідеології, у пошуках нової духовної опори

тяглися до церкви. Партійні начальники дивилися на це кризь пальці, тим паче, багато хто з них самі таємно вінчалися і хрестили своїх дітей. Спостерігаючи ці тенденції, я передбачав, що в не надто далекому майбутньому партія, КДБ і церква зіллються в якомусь симбіозі. Звідсіля були ці та інші зміни в житті країни, які, як мені бачилося, можуть у не надто далекому майбутньому настати.

Я пам'ятав іще й про те, що радянські люди схильні упадати перед певною особистістю, людиною мудрою, непогрішимою, суворою, але справедливою, що втілює найвищі чесноти й не має жодних недоліків. Так свого часу сприймали Леніна і Сталіна, а в наш час із живих кандидатів на таку роль претендував Олександр Ісайович Солженіцин. Коли я писав свій роман, культ його особи в певному середовищі сягнув вершини, що стала ознакою масового божевілля. Йому приписувалися всі позитивні якості, які в межах однієї особи вміщатися не можуть. Будь-яка критика його текстів, думок і вчинків натрапляла на хвилю обурення і сприймалася як замах на найсвятіше. Це видавалося страшнуватим і смішним.

Коли вийшла друком «Москва 2042», ті, хто прочитав роман, розділилися на дві групи. Одні зустріли книгу вельми доброзичливо. Інші — вкрай вороже. Фанати Солженіцина відмовлялися вірити, що, виводячи фігуру Сим Симича Карнавалова, я мав намір висміяти не стільки передбачуваного прототипа, скільки схильність (на мою думку, згубну) нашого суспільства так легко творити собі кумирів і бездумно йти за ними. Мене посоромили, і це за лютістю звинувачень перевершило ті, котрі висували мені колись у СРСР. Атаки на мене тривали декілька років і поступово стихли, коли згас надмірний інтерес до особи Солженіцина як культової фігури. Але водночас зростала кількість читачів, які зауважували, що багато з написаного в книжці понад тридцять років тому дивним чином справджується. Вони завважили, що описаним мною Москорепом

(Московською комуністичною республікою), де поєдна-
лися держава, церква й органи держбезпеки, керує обо-
жнюваний народом Геніалісимум, колишній резидент
радянської розвідки у Німеччині, учасник Серпневої ре-
волюції, герой Бурят-Монгольської війни, до того ж керує
країною з космосу! — і, як вважають читачі, дуже нагадує
Владіміра Путіна (його рейтинг нині сягає 90 %), а інший
персонаж — отець Звїздоній — нинішнього російського
патріарха. У романі світ, центром якого є Москореп, поді-
лений на Кільця ворожості, головна керівна сила — це
КПДБ (комуністична партія державної безпеки), а голо-
вною «скрепою» суспільства стала п'ятиедність: народність,
партійність, релігійність, пильність і держбезпека. А що
бентежить найбільше, це те, що справдилось моє перед-
бачення для Росії, що вона ніяк не може одірватися від
свого минулого і кожен ривок уперед (Серпнева революція
у романі, серпень 1991 року в реальності) закінчується по-
кірним поверненням до розбитого корита.

Сподіваюсь, що Україна зі своїм тоталітарним минулим
покінчила, у лютому 2014-го рішуче одірвалася від нього
і, долаючи серйозні зовнішні й внутрішні перепони, від-
ходить все далі в бік прийняття вільного, демократичного
і мирного європейського способу життя. Відходить, попри
спроби російського керівництва повернути її силою зброї
туди, де застрягла сама Росія. Ризикуючи видатися нероз-
важливим оптимістом, висловлю впевненість, що і Росія
рано чи пізно стане (і приклад України їй у цьому допо-
може) на той самий шлях і до 2042 року обидві наші країни
будуть необов'язково братами, але добрими сусідами, як
всі інші країни сучасної Європи. А забрати в сусіда якийсь
шмат його території — це буде справою не лише беззакон-
ною, але й просто не матиме сенсу.

Цю книжку перекладено приблизно на два десятки
мов, і мені особливо приємно, що тепер ця кількість збіль-
шилась завдяки українському перекладу.

Розмова за гальбою пива

Ця розмова відбулася в червні 1982 року.

Місце дії: Англійський сад, Мюнхен.

Ми сиділи в пивній на свіжому повітрі. Ми — це я і мій знайомий на ім'я Рудольф чи, коротше, Руді. А прізвище його російській людині запам'ятати взагалі неможливо. Чи то Міттельбрехенмахер, чи то Махенміттельбрехер. Щось на такий кшталт, але це неважливо. Я особисто зову його просто Руді.

Ми сиділи один навпроти одного, і Руді злегка затуляв мені кругогляд. Але, скосивши очі трохи вправо, я бачив перед собою свинцеве сяяння сонного озера, по березі якого, перевалуючись із ноги на ногу, повільно походжали жирні гуси й голі німці. Себто, скоріш за все, не тільки німці, але й ексгібіціоністи усіх країн і народів, які, користуючись потуранням тутешньої поліції, злітаються до Мюнхена зі всього світу, щоби на людей подивитись і себе показати.

Ми пили пиво з літрових гальб, які тут називають мас.

Я, щоправда, точно не знаю, це сама гальба називається мас чи порція пива, яку містить гальба. А втім, це неважливо. Важливо те, що ми сиділи в пивній, пили пиво і розмовляли про що завгодно.

Розпочали ми, здається, із коней. Бо цей Руді кіннозаводчик. Він вирощує, купує і продає коней. Я з ним, між іншим, через інтерес до коней і познайомився.

Коли виконував одне делікатне доручення. Доручення полягало в тому, щоби придбати й відправити до Канади лоша благородної породи й обов'язково білої масті. Пригадується, я тоді дивувався, чому лоша треба купувати тут, а не в самій Канаді. Чи в будь-якій країні на тому континенті.

Коли я запитав про це Руді, він дуже довго сміявся. Він мені сказав, що в усьому світі розводять багато коней, яких називають білими з дурного розуму. Насправді ж вони переважно білі з жовтим, рожевим, сірим, синім чи іншим відливом. Але істинно білі коні народжуються й розводяться лише в одній-єдиній місцині на всій землі. Ця місцина називається Камарг, розташована вона у Франції, у гирлі Рони.

Вибирати лоша ми їздили на розкішнім Рудіному «ягуарі», напханому усілякою електронікою, яку Руді обожнює навіть більше, ніж своїх коней. У нього весь дім обладнано за останнім словом найновітнішої ультратехніки, на яку він витрачає мільйони зі своїх кінських оборудок. Якісь комп'ютери, телерадіокомбайни, автоматичні двері й ще щось у цьому дусі. Світло в його кабінеті з настанням темряви вмикається саме собою, але тільки тоді, коли в кабінеті хтось є. Якщо господар із кабінету виходить, світло гасне. (Руді стверджує, що завдяки цьому пристрою він економить на електриці не менше від чотирьох марок на місяць). Авжеж у нього є музикальний комп'ютер, на якому можна грати, як на органі, скрипці, ксилофоні, балалайці та безлічі інших інструментів окремо й гуртом. Тож одна людина одним пальцем може виконувати твори, які раніше спроможні були зіграти лише великі оркестри.

Руді так захоплений технікою, що, здається, нічого не читає, крім технічних журналів і фантастики. Він навіть моїх книг не читав, хоча тримає їх на видноті та своїм кінським знайомим завжди хвалиться, що має такого ось незвичайного друга — російського письменника.

Мені він каже (не читаючи), що я пишу занадто реалістично, а реалізм — це вчорашній день літератури. Чесно кажучи, мене те безглуздя просто бісить, і я Руді завжди кажу, що його коні також учорашній день. Але якщо навіть коні ще комусь потрібні, то й у літературі, що зображає реальне життя людей, також потреба ще є. Людам самим про себе читати значно цікавіше, аніж про якихось там роботів, кіборгів чи марсіян.

Я йому це саме в пивній, де ми сиділи, і сказав. На що Руді, поблажливо всміхаючись, запропонував порівняти тиражі моїх книжок із тиражами будь-якого середньої руки фантаста.

— Фантастика, — сказав він самовпевнено, — це взагалі література майбутнього.

Цим твердженням він вкрай роздратував мене. Я замовив другий мас і сказав, що фантастика, як і детектив, — це взагалі не література, а дурня на кшталт електронних ігор, які сприяють розвитку масового ідіотизму.

Спекотне сонце, холодне пиво й загальний лад тутешнього життя не сприяють пристрасній суперечці. Руді заперечував ліниво, не піддаючись моєму збудженню, і пригадав Жюль Верна, який, мовляв, на відміну від реалістів, передбачив багато наукових досягнень нашого часу, разом із подорожжю людини на Місяць.

Я відповів, що передбачати наукові досягнення взагалі не є завданням літератури, а в передбачуваннях Жюль Верна нічого оригінального немає. Будь-яка людина колись уявляла собі й польоти в космос, і плавання під водою, у багатьох старовинних книгах подібні чудеса були описані задовго до Жюль Верна.

— Можливо, — погодився Руді. — Однак фантасти передбачали не лише технічні винаходи, але й еволюцію сучасного суспільства до тоталітаризму. От, наприклад, Орвелл. Хіба не передбачив він у деталях створення тієї системи, яка існує сьогодні у вас у Росії?

— Звичайно, не передбачив, — сказав я. — Орвелл написав пародію на те, що існувало в його час. Він описав ідеально діючий тоталітарний механізм, який у живому людському суспільстві існувати не може. Якщо взяти Радянський Союз, то його населення виявляє лише зовнішній послух режимові та водночас абсолютне презирство до його лозунгів і закликів, відповідаючи на них кепською працею, пияцтвом і злодійством, а так званий старший брат — предмет загальних насмішок і постійна тема для анекдотів.

Мушу зауважити, що із західними людьми сперечатися зовсім нецікаво. Західна людина, коли бачить, що власна точка зору співрозмовника дуже йому дорога, готова тут-таки з нею погодитися, чого ніколи не трапляється в нас.

Наша суперечка з Руді сама собою якось зів'яла, а мені кортіло її підігріти. Тому я сказав, що фантасти понапридумували чимало такого, що справдилося, але придумують також і те, що не збудеться ніколи, наприклад, подорож у часі.

— Що? — сказав Руді, запалюючи сигару. — Ти справді вважаєш, що подорожі в часі неможливі?

— Так, — сказав я. — Саме так я і вважаю.

— У такому разі, — сказав він, — ти дуже помиляєшся. Подорожі в часі вже перейшли з галузі фантастики в галузь практики.

Зрозуміло само собою, що розмова наша велась німецькою, у якій я тоді, тисяча дев'ятсот вісімдесят другого року, був ще не вельми вправним (нині я в ній також вправний не надто). Тому я запитав Руді, чи правильно я його зрозумів, що вже сьогодні можна за допомогою якихось технічних засобів перенестися з одного часу в інший.

— Саме так, — підтвердив Руді. — Саме про це я тобі й товкмачу. Уже сьогодні ти можеш піти в райзєбюро¹, придбати за певну суму квиток і на машині часу вирушити

¹ Reisbüro — бюро подорожей (нім.).

в майбутнє чи минуле, куди тобі більше подобається. Між іншим, така машина існує наразі тільки у нас у Німеччині, у компанії «Люфтганза». Треба зауважити, технічне вирішення дуже просте. Це звичайний космоплан на кшталт американського шатла, оснащений, однак, не лише простими ракетними, але й фотонними двигунами. Космоплан досягає спочатку першої, потім другої космічної швидкості, після чого вмикаються фотонні двигуни. З їх допомогою машина розвиває швидкість, близьку до швидкості світла, і тоді час для тебе зупиняється, а на Землі триває, і ти потрапляєш у майбутнє. Або апарат набирає надсвітлової швидкості, і тоді ти випереджаєш час і потрапляєш у минуле.

Я вже надудлився пива й трохи сп'янів, але ще не одурів. І я сказав Руді:

— Знаєш що, ти облиш мені цю дурню городити. Ти добре знаєш — це ще Ейнштейн довів, — що не лише над-, але й просто світлової швидкості досягти взагалі неможливо.

На що Руді нарешті роздратувався, виплюнув сигару, грюкнув по столу порожньою гальбою, чого я від нього, такого врівноваженого, не очікував.

— Те, що сказав твій Ейнштейн, — заявив Руді, — давно застаріло. Евклід казав, що через точку, котра лежить поза прямою, можна провести лише одну паралель, і мав рацію, а Лобачевський сказав, що можна провести дві та більше, і обидва вони мали рацію. Ейнштейн сказав, що неможливо, і сказав правду, а я кажу, що можливо, і я також кажу правду.

— Послухай, послухай, — сказав я йому, — не варто так зазнаватися. Я тебе, звісно, поважаю (я, коли вип'ю, усіх поважаю), але ти таки ще не Ейнштейн.

— Авжеж, — погодився Руді. — Я справді не Ейнштейн. Я — Міттельбрехенмахер, але я тобі мушу сказати, що і Лобачевський був не Евклід.

Зміст

Передмова	5
Частина перша	9
Розмова за гальбою пива	9
Фройляйн Глобке	15
Три мільйони за репортаж	18
Розмова з чортом	21
Стеження	24
Викрадення	25
Несподівана зустріч	29
Гавайські острови	33
Дзвінок із Торонто	41
Новий Леонардо да Вінчі	44
Геній із Бескудникового	52
Ватажок і стадо	57
Ліричний відступ про бороду	62
Наречений	64
У вас є айденфікейшен?	66
У маєтку	69
На білому коні	74
Секс-діжка	88
Хороше	91
Тривалі проводи	95
Лице в ілюмінаторі	97
Частина друга	100
Політ	100
Видіння	105
Бортовий номер 38276	108

Сердечна зустріч	114
Кабіпривід	132
У кільцях ворожості.	137
Вторинна перевірка.	143
На трьох	152
Клятва	158
Частина третя	162
Насолодження життям	162
Пробудження	167
Довгоштанний	169
Свинина вегетаріанська.	177
Палац кохання	181
Внубез	188
Як пахла мама	192
Частина четверта	198
Слава	198
Перші дні	202
Серпнева революція	204
Як побудували комунізм	206
Комуняни	209
Москореп.	210
Церква	212
Про сім'ю і шлюб	213
Виховання комунян	214
Безпапліт	215
Первинне є вторинним.	224
Розкриття таємниці.	227
Держин	235
«Мить чудова...»	239
Папліт.	243
Частина п'ята	249
У Кремлі	249
Намісник Геніалісимуса	256
Книга, якої я не писав.	259
Нове про Сима	261

Прогулянка.	268
Степанида Зуєва-Джонсон.	269
Донесення Степаниди.	273
Одкровення Держина	277
Таємниця медальйона.	280
Роман	282
Едисон Ксенофонтovich.	287
ІНСТВОНОВЛЮД	292
Непохитний	297
Супик	301
Еліксир.	305
В Едика	309
Засмуглива пора.	314
Пропажа	316
Творчий П'ятикутник	320
Частина шоста	329
Готель «Соціалістичний»	329
Бойкот	332
«Даллас»	339
Тайна вечерея	347
Розмова з Держином.	350
Ювілей	351
Кінець Едисона	356
Частина сьома	363
Друге пришествя	363
Геніалісимум	368
Нічна бесіда	370
Найвищий маніфест.	375
Із речами	379
Іскрина.	384
Цар Серафим.	387
Епілог	391

Літературно-художнє видання

ВОЙНОВИЧ Володимир
Москва 2042
Роман-антиутопія

Головний редактор *С. С. Скляр*
Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *С. С. Скляр*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *В. М. Немашкало*

Підписано до друку 15.12.2015. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 21.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

1. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
2. Артемівськ, вул. Радянська, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
3. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
4. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
5. Бердянськ, просп. Леніна, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
6. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
7. Вінниця, вул. Паланіна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
8. Вознесенськ, вул. Синайкова, 5-А, (05134) 3-20-19
9. Дніпродзержинськ, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
10. Дніпропетровськ, просп. Карла Маркса, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-05-55
11. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
12. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Волакс», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
13. Запоріжжя, просп. Леніна, 58, (061) 787-63-86
14. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
15. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
16. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
17. Іюм, пл. Радянська, 7, (05743) 3-14-72
18. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТЦ «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
19. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
20. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
21. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ТРЦ «Метрополис», 3-й поверх), (044) 500-62-73
22. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Сєропорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
23. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
24. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
25. Кировоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
26. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТД «Бульвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
27. Кіровоград, вул. Конопотських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
28. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
29. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
30. Кременчук, вул. Леніна, 15/42 (ТЦ «Мета», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
31. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
32. Кривий Ріг, вул. Ватутіна, 39-А, (056) 409-60-75
33. Лисичанськ, просп. Леніна, 117 (ТЦ «Лімон», 2-й поверх), (0675) 570-61-62
34. Луцьк, вул. Рівненська, 48 (ТЦ «Фокстрот», 1-й поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Слізавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Ніжин, вул. Шеєченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
41. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
42. Нікополь, просп. Трубінкінська, 14 (ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
43. Нова Каховка, вул. Паризької комуні, буд. 13, ТЦ «Центральний» (колишній «Дитячий світ»), 2-й поверх, (05549) 7-96-51
44. Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «СіТ-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
45. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
46. Одеса, вул. Краснова, 17 (пл. Толбужінська), (048) 780-19-84
47. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
48. Павлоград, вул. Карла Маркса, 84-А, (057) 752-65-92
49. Первомайськ, вул. Революції, 34, (05161) 7-53-99
50. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 66-60-40
51. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
52. Селідове, вул. Карла Маркса, 10 (Будинок побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
53. Слов'янськ, пл. Жовтневої революції, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
54. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
55. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ТЦ «Нович», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
56. Ужгород, пл. Кирила та Мефодія, 3 (універмаг «Україна», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
57. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
58. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
59. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
60. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
61. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
62. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
63. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
64. Чернігів, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
65. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
66. Шостка, вул. Карла Маркса, 24, (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: www.bookclub.ua

Надсилається безоплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Обережно!
Гостросюжетний гумор!
Найсмійніша політична сатира радянських часів!

Простацький солдат Чонкін — це справді народний герой, який нагадує бравого Швейка, Василя Тьоркіна та Івана Бровкіна одночасно. Його кумедні пригоди, нісенітні халепи, у які він вскочує на кожному кроці, викривають абсурдну радянську дійсність тих часів та змушують сміятися до сліз уже не одне покоління!

Друга частина пригод невтомного солдата Чонкіна! За часів Великої Вітчизняної героїкуватий рядовий Чонкін знов і знов потрапляє в кумедні та складні ситуації — то помилково відстрілюється від своїх, то бере в полон міліціонерів, прийнявши їх за німців... Чонкін завжди у вирі подій — і ніколи не відомо, у яку запаморочну халепу він вскочить наступного разу!

Третя частина пригод славетного солдата Чонкіна! Наївний герой найсмійнішої сатири на радянську дійсність знов тішить читачів своїми карколомними авантюрами! Несподівано для себе Чонкін потрапляє в перебіжчики та опиняється у Штатах, де згодом стає добрим фермером. Та навіть у фермерів життя спокійним не буває! Особливо якщо це — Чонкін...

